

ბარრიკადეზი.

ჩვენი ლიტერატურული დებიუტი (რადენ გვეტაძე, შალვა კარმელი) რამოდენიმე ხნის შემდეგ შეერთებულია „ცისფერ ყანწელების“ პოეტურ სახელთან. ჟურნალები: „აისი“ „ლიგია“ „მეოცნებე ნიამორები“ „შვილდოსანი“ და სხ.

ეს იყო მაშინ მზიანი ქუთაისი და კატაკომბებიდან ქუჩებზე გამოტანილი წირვები. პროვინციულ ქალაქის დაფეთება ახალი სიტყვის „სანახაობით“ და კეთილშობილ ფილისტერების ფლგნტური პროტესტი. ეს იყო საქართველოს „ოთხი კუთხივ“ ცეცხლიანი მოღება და ბანალურ ლიტერატურის აუტო დაჭედაფორგის ფეერიული სობორო და ედგარ პოეს ზარები.

საქართველოს ცა დიდხანს შეინახავს იმ ესთეტიურ ლამეებს, რომელნიც თეთრდებოდენ ყავახანაში, ქუჩებში, წისკვილებში და ჩვენს სულში. ეს ცალკე მონოგრაფიის საგანია და საუკეთესო ზეპირი ფურცელი ქართულ ლიტერატურის ისტორიის. ამ ლიტურგიაში კათაკმეველთათვის „ცისფერი ყანწები“ იყო ის შხამიანი ბარძიმი, რომლითაც აპოკალიპსის მრუში დედოფალი წითელ მხეციდან— უკანასკნელად აზიარებს შარდით-განწირულ ხალხს.

ჩვენ ლოცვებში უკვე მოგვესმოდა შეიდი ანგელოსის საყვირთა გამწმენდელი ხმა, ამხედრებულ ცხენების ღრიალი და მობრუნებულ ბაბილონის ზანზარი.

აქ იყო ჰოფმანის სატანას ელექსირით ხეტიალი ყველა საუკუნის ნანგრევებში, ვიზიონერის ხილვა, ნათელი და უკანასკნელი ქალაქი. ათას სასტიკ და გატანჯულ მასკით გამოსვლა თავის თავიდან და სხვადაყოფა: მზიურ ზეიმით და ორგეებით, მათხოვრის ცრემლით და ძვირფას ძონძებით, მეფედ და ბავშვად, ღმერთ-შემოსილად და წარმართად. გზა მეწამული ბიბლიურ კვერთხით. ორბიტიდან ამოვარდნილი პლანეტა ელექტროს სულით, დასალტული საშინელ ტეხნიკის კომბინაციებით და ათას ხალხთა მოდგმის ცოდვებით გაშავებული განკითხვის დღეს.

უკანასკნელი საზეიმო პროცესია და ბალდახინი. აქ თმაგაშლილ გაივლიან ერთად აპოკალიპსის ღვთაებრივი მეძავეები და ედგარ პოეს ეთერული, პრტყელ მკერდა, სქეს მივიწყებული კაბალისტური ქალები. წმ. ვიტის ციკვით დაიწყება, სკრიპინის მესსა და ყველაზე უმძაფრეს რეკვიემს იტყვის პოეზია.

მხოლოდ მკირედს ერგება შეხედვა სპეტაკ ცხენზე თეთრ მხედრის და ახალი იერუსალიში. ქვეყნის ტკივილების გამწმენდელი პოეტები შევლიან ძვირფას ქვების სამუდამო ქალაქში, რადგან იცოდენ ქვეყანა წარმავალი და ყოფნა ლანდური—მარადისი.

დღეს პოეზიაში მონა ღიზას ღიმილის მაგიერ ხერხემლის ტვინ დაზიანებულ ქვეყნის სარდონიკული ღიმილია. ბოდლერის ბოროტ ყვავილების სინტა-

ქსისის გაგებამ სხვა ცხუნე მიაზებები და სურნელება მისცა მკვდარ და სიჭილისით დაკმულ, ყნოსვის გალჟუცინაციებით სავსე დეზესენტის ექსოტიურ ყვავილებს.

პოეზიის „წითელმა ხარმა“ აპისმა— უკვე მოძოვა რაგინდრაფერის ხავერდინი, მწირი და ცვრიანი იალაღი. ის ახლა გახელებული რქებით ანგრევს თავის ტაძარს და ქვეყნის სიმძიმის მაგარკისრით გამტანი—ტყდება წელში.

ლექსმა მატემატიკურად შეკრულმა და აღვირაბსნილმა პროპელლერის ფრთებით გაუსწრო საუკუნეებს და სასიკვდილოთ იკივლა წინასწარმეტყველ პოეტის ბაგიდან. რჩეულთა ხელში ის დაილუპება კომეტის კატასტროფით. განუმეორებლად, რადგან „ყველაზე ლამაზი არია ხდება ვულგალური და აუტანელი, როცა მას ყველანი ამღერებენ და ეუფლებიან არღნები..“ (ე.-კ. გიუსმანს).

„ცისფერი ყანწების“ რევოლიუცია ქართულ პოეზიაში დღეს უკვე ლიტერატურის ისტორიის გადასული ფაქტია. მაგრამ დღემდე გრძელდება ტახტიდან გამომოვკილ „უგვირგვინო შეფეთა“ სულთმობრძავი ხრიალი. მათ არ მოელით ამნისტია. ისინი უნდა მოკვდენ სამარცხვინოდ. ფიზიკურ სიკვდილამდესაც მათ ჩვენგან გაპყოფს „ბარრიკადა“, რომელიც არასოდეს არც ერთი მხრიდან არ გატყდება.

„ცისფერ ყანწელებმა“ ამართეს საშინელი პოეზიის ცეცხლიანი კალიბანის სარკე და ბევრ ქართველ „პოეტმა“ ვერ დაინახა თავისი ორეული შიგ. დღემდე ისინი თვალმოკვეთილი ტრიალებენ უგზოდ. ისინი ამ „საქანელადან“ უნდა მივიდენ „სახრჩობელაზე“.

„ცისფერ ყანწელებმა“ საქართველოში მოიტანეს ვილიე დელილადანის ინვენერ ბოტტომის „დიდების მანქანა“, რომლის ხმაურმა-კლაკამ-დააფრთხო და გააბრაზა ფილისტერები. დღემდე მათ ლიტერატურულ დიეტას ვერ მოუნელებია ის „ყველაზე საუკეთესო სადილი ქვიყანაზე“, რომელიც ცისფერი ყანწებით გამართა პოეზიაში პოეტების ორდენმა. მით უმეტეს გაუგებარია მათთვის დეზესენტის ტრაურული სადილი. ბევრმა ნასუფრალი ამჯობინა სიმშლით სიკვდილს და ოდნავ მოსურიელებულნი უვნებოთ ჭირვეულობენ.

ყოველ შემთხვევაში ეს ხალხი ვერაფერს ვერ მოიგებს ჩვენგან, რადგან გამეტებული იქნება რომ მათ ტრისტან კორბიერივით „4 სექტემბრის შეიარმუკენი“ უწოდო.

ჩვენ მათ ყოველთვის დავხვდებით „ბარრიკადებზე“